

for mange Benge ud efter frit Skjøn; men derved kommer det ærede Medlem lige Lukt ind paa det, mit Forslag tilstøter, idet det jo vil indskrænke Ministerens frie Spillerum og siger, at Ministeren maa være i Forsaaelse med Rigsdagen. Efter saaledes at have foredraget vidt og bredt over det Urimelige i mit Forslag, kommer det ærede Medlem til Slut til, atkurat det Samme, som mit Forslag gaar ud paa. Naar det ærede Medlem endelig siger, at han vil være med til en Indskrænkning, saa viser det sig, at han vil være med til at bevilge Ministeren i dette Niemed til Anvendelse efter sit Skjøn efter Tilhynsmændenes Indstilling f. Ex. en halv Snes Tusind Kroner. Men det ærede Medlem har jo i min Anerkjendelse af det Forsvarlige i de tidligere Regler, som bleve vedtagne under Fischer, min Fortaaelse af denne Begrænsning, hvilken jeg ikke kunde modsætte mig. Jeg ser ikke i fjerneste Maade Nødvendigheden af, at Ministeren skulde have et saadant Naadesekretariat til privat Uddeling, men kunde det forlige Parterne, skulde det ikke forstyrre mig i at gaa ind paa det. Det ærede Medlem kom saaledes igjennem sin Udvilling tilbage til det Standpunkt og til de Motiver, hvorpaa jeg staar, og hvorpaa mine Forslag ere grundede. Det forekommer mig, at denne umaadelige Trang til at komme mit Standpunkt og mine Forslag til Rys bør søges ikke i selve Motiverne og Belysningen af Forslaget, den maa have ganske andre Grunde, ellers synes jeg, at det er beshynderligt, at det ærede Medlem efter at have gaaet saaledes rundt kan ende paa det Standpunkt, hvorpaa jeg staar. Det ærede Medlem skulde have stillet det samme Forslag, som jeg gjør, at saavidt der skulde ydes Tilskud til Skolerne efter de tre Regler, skulde det bevilges ved Finantsloven. Naar den ene Minister med Landbrugs-skolerne og den anden med Folkehøjskolerne havde et Beløb af nogle Tusinde Kroner, som de kunde anvende frit efter Tilhynsmændenes Indstilling, saa havde vi en bestemt Begrænsning, men som Loven nu er lavet, saa have vi vel en vis tilnærmelsesvis Begrænsning i de 3 Regler, men ellers have vi ikke nogen Begrænsning. Efter Flertallets Forslag kan hele Beløbet eller maaske dog den allerstørste Del af det anvendes frit, forsaavidt man vil fastholde det Fordelings-system, som Flertallet foreslaar os, men man har saa slet ingen Garanti for, hvilken Frihed de Elever kunne faae, som faae de Understøttelser, vi have bevilget til dem. Der kan jo nemlig træffes forskellige Bestemmelser f. Ex. med Hensyn

til, hvilke Skoler de skulle søge, hvis de ville have Understøttelse.

Nu et Par Ord til den høitærede Minister. Den høitærede Minister var meget imod vore Forslag og siger, at det vilde saa blive til frie Bevillingsager, hvert Aar, naar det Hele skulde ind paa Finantsloven. Det er jo slet ikke Meningen. Det er jo en aldeles forkert Opfattelse af Mindretallets Forslag om Skolernes Understøttelse efter disse Regler. Jeg anser det for ligesaa givet, at man bevilger dette aarligt efter det fornødne Overslag som, at man bevilger Embedsmænds og Andres Lønninger i Følge almindelige organisatoriske Love, hvor man naturligvis kan kritisere de enkelte Bevillinger, og selvfølgelig kan man konstitutionelt ogsaa nægte dem alle; men i den Henseende tror jeg ikke, man behøver at frygte, jeg tror ikke, at de aarlige Bevillinger, som ville komme under Forhandling, ville berøres deraf. Mit Forslag vedrører kun det Skjøn, som Ministeren har med Hensyn til yderligere Tilskud til en Skole indtil 3000 Kr. Det er Meningen, at naar han har dannet sig et Skjøn derover efter Tilhynsmændenes Indstilling, da kan han anføre Skolerne i Anmærkningerne og indstille dem til Bevilling, og det vil jeg ikke haabe, at der vil være særlig Anledning til at gaa bort fra, og jeg haaber, at der saa meget mindre skal blive det, i jo højere Grad det lykkes os at føre disse Sager ind i det rette Spor. Men det er dog en større Garanti, at der er mere end et Par Dine, som skal se paa Udførelsen af denne Sag, saa det er ikke at føre hele Sagen ind under Forhandling og Drøftelse hvert Aar, men det er kun at føre dette enkelte Spørgsmaal ind derunder. For Resten vil jeg meget godt erkende, at det jo naturligvis fra Administrationens Side vilde være meget rart at være fuldstændigt fri for enhver Kontrol, og at Ministeren var fri for enhver Forhandling i den Henseende. Jeg kan indse, at det vilde være bedre for den, at være helt af med Rigsdagen end at have den, men da vi dog formelt have Rigsdagen bestaaende og formelt have en Bestemmelse i Grundloven om en bestaaende Bevillingsret, som dog maaske engang igjen kunde faae effektivt Gyldighed, saa mener jeg, at de Herrer ikke bør ganske se bort deraf, naar de vedtage saadanne organisatoriske Love. Den høitærede Minister meddeler os, at ingen Elev vil faae Understøttelse, naar han ikke kommer op i en af Ministeren anerkjendt Skole. Jeg indrømmer, at saaledes som Forslaget foreligger her, har Ministeren Bemyndigelse til f. Ex.